

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41Cob/315/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714217720
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Púchovská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2017:6714217720.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedkyne senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej a z členiek senátu JUDr. Daniely Maštalířovej a JUDr. Miriam Boborovej Sninskej, v právnej veci žalobcu AT verdict s.r.o., so sídlom Krupina, Svätotrojičné námestie 13, IČO: 47 988 444, zast. JUDr. Michalom Vlkolínskym, advokátom, so sídlom Námestie SNP 17/29, Zvolen proti žalovanému Olympia - zdravie s.r.o., so sídlom Očová, J. Gagarinova 652/26, IČO: 36 651 648, zast. Mgr. Petrom Egrym, advokátom, so sídlom Nám. SNP 74/28, Zvolen, IČO: 45 029 083 o zaplatenie 662,10 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen, č. k. 15C/130/2015-116 zo dňa 12. apríla 2016 takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen, č. k. 15C/130/2015- 116 zo dňa 12. apríla 2016 v napadnutej časti výroku rozhodnutia, v ktorej súd zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 220,70 Eur spolu s 9% ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 27.2.2012 do zaplatenia p o t v r d z u j e.

II. Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Zvolen napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného k zaplateniu sumy 220,70 Eur s príslušenstvom. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Uviedol, že o trovách konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa domáhal žalobou doručenou súdu dňa 23.12.2014, zaviazat žalovaného na zaplatenie dlžného nájomného a služieb, spojených s nájomom na základe zmluvy o podnájme nebytových priestorov, uzavretej dňa 23.11.2010 medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným. Predmetom podnájmu boli nebytové priestory nachádzajúce sa vo J. na V. poschodí nebytového priestoru, U. V. H., o celkovej výmere 56 m². Výška podnájmu ako aj služieb spojených s nájomom bola dohodnutá v čl. III a čl. IV., v ktorom bol zároveň upravený aj spôsob platenia záloh za energie ako aj dátum splatnosti. Uplatnená suma 662,10 Eur pozostávala z nezaplatených troch faktúr, vystavených právnym predchodcom žalobcu, a to za mesiac november 2011, december 2011 a mesiac január 2012. Žalovaný v konaní popieral opodstatnenosť uplatneného nároku. Žalovaný predložil potvrdenie právneho predchodcu žalobcu (Family farm s.r.o.), z ktorého malo vyplývať, že firma Olympia - zdravie, s.r.o. nemá ku dňu 31.12.2013 voči spoločnosti žiadny záväzok. Za týmto účelom vykonal súd prvej inštancie dokazovanie výsluchom svedka O.Z., štatutárneho zástupcu právneho predchodcu žalobcu, ktorý poprel akékoľvek potvrdenie vydané pre žalovaného. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie neprihliadol na predložené potvrdenie o zániku záväzku žalovaného z dôvodu jeho úhrady, alebo započítania.

2. Súd prvej inštancie urobil dopyt na príslušný daňový úrad, pobočka Zvolen. Bolo zistené, že faktúry za obdobie november a december 2011, ktoré sú predmetom sporu, boli uhradené dňa 30.12.2011, o ktorej

skutočnosti bol doložený do spisu príjmový pokladničný doklad o úhrade sporných faktúr č. 20111103 a č. 20111203 v úhrnnej výške 441,40 Eur.

3. Pri zisťovaní úhrady nájomného za mesiac január 2012, týkajúci sa faktúry č. 2012103, nebol doložený doklad o úhrade a túto faktúru žalovaný v účtovníctve síce má, avšak nie je uhradená.

4. Po takto zistenom skutkovom stave predmetom konania pred súdom prvej inštancie zostal nárok uplatnený na zaplatenie nájomného za mesiac január 2012, vyfakturovaný faktúrou č. 20120103, vystavenej dňa 27.1.2012, splatnej dňa 26.2.2012 na sumu 220,70 Eur. Čo sa týka sumy 441,40 Eur, v ktorej bol uplatnený nájom za mesiac november, december 2012, súd túto pohľadávku žalobcu zamietol z dôvodu jej úhrady dňa 30.12.2011, ktorú skutočnosť mal preukázanú pokladničným dokladom o úhrade sporných faktúr č. 20111103 a č. 20111203.

5. Súd prvej inštancie po vznesení námietky premlčania týkajúcej sa nároku vo výške 220,70 Eur za nájom vyfakturovaný za obdobie január 2012 dospel k záveru, že námietka premlčania vznesená žalovaným nie je dôvodná. Konštatoval, že sa jedná o obchodno- záväzkový vzťah s poukazom na znenie ustanovenia § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka. Podnájomný charakter neposudzoval podľa Občianskeho zákonníka a neposúdil ho ako občianskoprávny vzťah v celom rozsahu, pretože žalovaný by potom nemohol uvedené náklady evidovať vo svojom účtovníctve a prihliadať na ne pri výkone svojej činnosti. Uplatnenú námietku premlčania posúdil podľa Obchodného zákonníka a dospel k záveru, že sa jedná o štvorročnú premlčaciu lehotu a z toho dôvodu nárok žalobcu nie je premlčaný, vzhľadom na neuplynutie tejto lehoty. Uviedol, že vychádzal z dátumu uvedeného v Zmluve o podnájme a keď nebol účtovný doklad vystavený k 20temu dňu tak ako boli zmluvné strany dohodnuté, ale až k 26temu dňu v mesiaci, čo by spadalo do trojročnej premlčacej lehoty, pokiaľ by súd prihliadal na argumentáciu a tvrdenie žalovaného. Podľa názoru súdu prvej inštancie by premlčacia lehota neuplynula ani v prípade, ak by sa lehota splatnosti riadila ustanoveniami zmluvy a teda faktúra mala byť vystavená a dlžná suma splatná k 20temu dňu v mesiaci.

6. Ďalšou argumentáciou, ktorú namietal právny zástupca žalovaného bolo ustanovenie § 59 Obchodného zákonníka s tým, že považoval žalobcu za nie aktívne legitimovaného práve s poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenie § 59a Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti súd poukazyval na to, že žalobca nenadobudol majetok na základe zmluvy uzavretej s jej zakladateľom alebo spoločníkom, ale mal postúpenú pohľadávku od predchádzajúceho vlastníka pohľadávky, ktorý ju nadobudol taktiež zmluvou o postúpení pohľadávky. Preto nebolo možné prihliadať k hodnote základného imania, ktorá musí byť určená znaleckým posudkom a preto tu súd nevidel rozpor zmluvy o postúpení pohľadávky s ust. § 59a Obchodného zákonníka. Z tohto dôvodu súd neprihliadol na túto argumentáciu žalovaného, nepovažoval ju za dôvodnú, pretože sa v danej veci nejednalo o uvedený prípad. Na základe vyššie uvedených dôvodov žalobe vyhovel v sume 220,70 Eur a zároveň priznal žalobcovi uplatnený úrok z omeškania vo výške 9% ročne podľa § 369, ods. 2 Obchodného zákonníka. Čo sa týka trov konania, uviedol že v zmysle ustanovenia § 151, ods. 3 OSP rozhodne o trovách konania po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

7. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal odvolanie v zákonnej lehote žalovaný a to v časti rozhodnutia, v ktorej súd žalobe vyhovel a to vo výške 220,70 Eur s príslušenstvom. Uviedol, že podľa jeho názoru na podnájomný vzťah založený Zmluvou o podnájme nebytových priestorov č. 201003 zo dňa 23.11.2010 nie je možné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka s ohľadom na ustanovenie § 261 ods. 9 Obchodného zákonníka, nakoľko Zmluva o podnájme nebytových priestorov nie je ako samostatný zmluvný typ upravená v Občianskom zákonníku, ale v osobitnom zákone č. 116/1990 Zb o Nájme a podnájme nebytových priestorov. V danej veci je s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu zrejmé, že podnájomný vzťah založený zmluvou nebol už pri svojom vzniku záväzkovým vzťahom medzi podnikateľmi a netýkal sa ich podnikateľskej činnosti, to znamená že neboli splnené predpoklady na aplikáciu ustanovenia § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka.

8. Zdôraznil, že právny predchodca žalobcu uzatvoril so žalovaným zmluvu v čase, keď nemal v predmete činnosti predmet podnikania a to prenájom nehnuteľností a nedisponoval týmto predmetom činnosti počas celej doby trvania podnájomného vzťahu založeného zmluvou. Uvedenú skutočnosť na pojednávaní potvrdil vo svojej výpovedi aj štatutárny zástupca právneho predchodcu žalobcu, ktorý konštatoval, že právny predchodca žalobcu neuzatvoril zmluvu so žalovaným za účelom dosahovania

zisku. Z vyššie uvedeného je potom nepochybné, že v danej veci nie sú naplnené pojmové znaky podnikania tak, ako ich definuje Obchodný zákonník v ust. § 2. Nakoľko právny predchodca žalobcu nemal v čase uzavretia zmluvy oprávnenie na podnikateľskú činnosť ohľadom prenájmu nehnuteľnosti, nebolo naňho možné hľadiť ako na podnikateľa-prenajímateľa a nejde o právny vzťah medzi podnikateľmi pri ich podnikateľskej činnosti. Uzavrel, že z uvedených dôvodov nie je správne posúdená súdom prvej inštancie jeho námietka premlčania uplatneného nároku, pretože súd prvej inštancie aplikoval na danú vec nesprávny právny predpis.

9. Ďalej uviedol, že pokiaľ ide o určenie začiatku plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby, je potrebné vychádzať z dátumu splatnosti uvedeného v článku IV. bod 1 zmluvy (mesačne vždy k 20temu dňu príslušného mesiaca) a teda podľa jeho názoru všeobecná trojročná premlčacia doba začala plynúť dňa 21.1.2012.

10. Pri faktúre č. 20120103, ktorá ostala predmetom konania rozšíreného návrhu bol návrh na prvostupňový súd doručený dňa 25.2.2015, teda bol nepochybne podaný po uplynutí zákonnej premlčacej doby, podľa § 101 Občianskeho zákonníka. Mal za to, že nárok žalobcu na zaplatenie sumy 220,70 Eur s príslušenstvom je premlčaný.

11. Dal do pozornosti odvolaciemu súdu skutočnosť, že faktúra ako účtovný doklad nie je spôsobilá sama o sebe (ani jej zaradením do účtovníctva účtovnej jednotky) spôsobiť zmenu lehoty splatnosti nájomného dojednanú v zmluve. Taký následok môžu zmluvné strany dosiahnuť jedine uzatvorením písomnej dohody o zmene splatnosti nájomného, napríklad vo forme písomného dodatku k zmluve podpísaného obidvoma zmluvnými stranami. Údaje na faktúre vystavenej právnym predchodcom žalobcu nemožno považovať za dohodu zmluvných strán o zmene lehoty splatnosti nájomného, dojednaného v zmluve, najmä pokiaľ právny predchodca žalobcu zmenil splatnosť na faktúrach v rozpore s dojednaním uvedeným v čl. IV bod 1 zmluvy s cieľom predĺženia si premlčacej doby ohľadne svojho práva.

12. Ďalej žalovaný v odvolaní uviedol, že čo sa týka vedenia faktúry v účtovníctve žalovaného, nie je možné súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie a to najmä s poukazom na ust. § 8 ods. 1 zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve, ktorý účtovnej jednotke ukladá povinnosť viesť účtovníctvo správne, úplne, preukázateľne, zrozumiteľne a spôsobom zaručujúcim trvalosť účtovných záznamov. Ak teda právny predchodca žalobcu, hoci aj v rozpore s internou dohodou so žalovaným vystavoval žalovanému faktúru za nájomné a služby spojené s užívaním nebytových priestorov, nemal žalovaný inú možnosť, pokiaľ nechcel konať v rozpore so zákonom ako zaradiť prijaté faktúry do svojho účtovníctva. V žiadnom prípade však z takéhoto konania žalovaného nemožno usudzovať, o vzniku obchodnoprávneho vzťahu medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobcu. Práve v dôsledku dodržiavania zákona o účtovníctve, najmä v spojení s ust. § 7 ods. 1 zákona o účtovníctve, účtovná jednotka je povinná účtovať tak, aby účtovná závierka poskytovala verný a pravdivý obraz o skutočnostiach, ktoré sú predmetom účtovníctva. O finančnej situácii účtovnej jednotky si žalovaný vyžiadal od právneho predchodcu žalobcu písomné potvrdenie o tom, že voči nemá ku dňu 31.12.2013 žiadne záväzky. Potvrdenie mu právny predchodca žalobcu vystavil, podpísal a žalovaný ho v priebehu konania doložil do súdneho spisu. Podľa jeho názoru sa súd prvej inštancie s týmto kľúčovým dôkazom nevysporiadal dostatočným spôsobom tak, aby argumentácia súdu nevyvolala pochybnosti o správnosti jeho postupu. Uviedol, že vzhľadom k predloženiu originálu spomínaného potvrdenia mohol súd nariadiť vo veci znalecké dokazovanie, ktorým by hodnoverným spôsobom bolo preukázané alebo vyvrátené tvrdenie žalovaného o zániku tejto pohľadávky. Vzhľadom k uvedenému navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania.

13. Žalobca v písomnom stanovisku k odvolaniu žalovaného uviedol, že podľa jeho názoru sa súd prvej inštancie zaoberal všetkými námietkami žalovaného a s týmito sa v písomnom odôvodnení rozsudku aj riadne vysporiadal a dospel na základe vykonaných dôkazov k správne právnemu záveru. Z uvedených dôvodov navrhol aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania.

14. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací podľa ust. § 34, zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP) prejednal odvolanie v rozsahu danom v ust. § 379 CSP, rešpektujúc viazanosť odvolacími dôvodmi, podľa § 380 ods. 1 CSP nenariadil pojednávanie, pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (ust. § 381 ods. 1 CSP), pričom dospel k záveru, že

odvolanie žalovaného nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1,2 CSP potvrdil.

15. Podľa ust. § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

16. Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

17. Podľa ust. § 383 CSP odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

18. Predmetom odvolacieho konania je rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý zaviazal žalovaného k zaplateniu istiny vo výške 220,70 Eur spolu s 9% ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 27.2.2012 do zaplatenia.

19. Odvolací súd z predloženého spisového materiálu zistil, že žalobca si uplatnil proti žalovanému nárok na zaplatenie dlžného nájomného a služieb spojených s nájmom na základe uzatvorenej Zmluvy o podnájme nebytových priestorov medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným zo dňa 23.11.2010. Na základe uvedenej zmluvy prenechal právny predchodca žalobcu žalovanému do prenájmu nebytové priestory, nachádzajúce sa vo J. na V. poschodí nebytového priestoru U. V. H. o celkovej výmere 56 m². Výška podnájmu, ako aj služieb spojených s nájmom bola dohodnutá v článku III a IV, v ktorom bol zároveň upravený aj spôsob platenia záloh za energie, ako aj dátum splatnosti. Žalobca si uplatnil v žalobe nárok na zaplatenie troch faktúr, ktoré boli vystavené právnym predchodcom žalobcu, a to za mesiac november 2011, december 2011 a január 2012. Vzhľadom k zisteniu, že faktúry za obdobie november - december 2011 boli žalovaným uhradené dňa 30.12.2011, o ktorej skutočnosti predložil žalovaný do spisu príjmový pokladničný doklad, súd žalobu v tejto časti zamietol.

20. Predmetom dokazovania v konaní pred súdom prvej inštancie zostal tak nárok na zaplatenie nájomného za obdobie január 2012. Nájomné za toto obdobie bolo vyfakturované faktúrou č. 20120103, vystavenou dňa 27.1.2012, splatnou dňa 26.2.2012 na sumu 220,70 Eur. Voči tomuto nároku vzniesol námietku premlčania žalovaný a navrhol žalobu zamietnuť. Súd prvej inštancie nároku žalobcu na zaplatenie sumy 220,70 Eur s príslušenstvom vyhovel, pričom konštatoval, že na uvedený právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným je potrebné aplikovať štvorročnú premlčaciu lehotu, stanovenú v Obchodnom zákonníku.

21. Súd prvej inštancie neakceptoval ani argumentáciu žalovaného, s poukazom na ust. § 59 Obchodného zákonníka, keď žalovaný namietal aktívnu legitímáciu žalobcu. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca nenadobudol majetok v danom prípade na základe zmluvy uzavretej s jej zakladateľom, alebo spoločníkom, ale mal postúpenú pohľadávku od predchádzajúceho vlastníka pohľadávky, ktorý ju nadobudol taktiež zmluvou o postúpení pohľadávky. Z uvedeného dôvodu nebolo možné prihliadnuť na námietku žalovaného v zmysle ust. § 59a Obchodného zákonníka. O uplatnenom úroku z omeškania vo výške 9% ročne, rozhodol súd prvej inštancie podľa § 369 ods. 2 Obchodného zákonníka. Čo sa týka trov konania v napadnutom rozhodnutí uviedol, že o trovách konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

22. Podľa ust. § 6 ods. 1, 2 zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov nájomca je oprávnený prenechať nebytový priestor alebo jeho časť na určitý čas do podnájmu len so súhlasom prenajímateľa. Práva a povinnosti vyplývajúce z § 5 sa vzťahujú aj na toho, komu sa nebytový priestor prenechal do podnájmu.

23. Podľa ust. § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka táto časť zákona upravuje záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejmé s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti.

24. Podľa § 261 ods. 9 Obchodného zákonníka zmluvy medzi osobami uvedenými v odsekoch 1 a 2, ktoré nie sú upravené v hlave II tejto časti zákona, a sú upravené ako zmluvný typ v Občianskom zákonníku, spravujú sa príslušnými ustanoveniami o tomto zmluvnom type v Občianskom zákonníku a týmto zákonom.

25. Podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, vzniká veriteľovi, ktorý si splnil svoje zákonné a zmluvné povinnosti, právo požadovať z nezaplatenej sumy úroky z omeškania vo výške dohodnutej v zmluve, a to bez potreby osobitného upozornenia.

26. Podľa § 369 ods. 2 Obchodného zákonníka ak výška úrokov z omeškania nebola dohodnutá, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania v sadzbe, ktorú ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením.

27. Odvolací súd uvádza, že v danej veci bolo sporné posúdenie námietky premlčania uplatneného nároku. Žalobca žiadal aplikovať príslušné ustanovenia o premlčaní nároku stanovené v Obchodnom zákonníku. Žalovaný bol toho právneho názoru, že beh premlčacích lehôt je potrebné posúdiť v danom prípade podľa Občianskeho zákonníka, nakoľko podľa jeho názoru sa nejedná o obchodnoprávny vzťah, ale o občianskoprávny.

28. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že námietka žalovaného o aplikácii Občianskeho zákonníka na posúdenie behu premlčacej doby, týkajúceho sa nároku na zaplatenie sumy 220,70 Eur nie je dôvodná.

29. Odvolací súd konštatuje, že v danom prípade sa stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie v tom, že daný vzťah medzi žalobcom a žalovaným je obchodno-právnym vzťahom v zmysle ust. § 261 Obchodného zákonníka, na ktorý je potrebné aplikovať príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka o premlčaní nároku na zaplatenie sumy 220,70 Eur, vyfakturovanej faktúrou č. 20120103 (vystavenej dňa 27.1.2012, splatnej dňa 26.2.2012). Vzhľadom k skutočnosti, že tento nárok bol žalobcom uplatnený po podaní žaloby (23.12.2014), podaným návrhom zo dňa 25.2.2015 (rozšírenie žaloby) odvolací súd konštatuje, tak ako správne uzavrel súd prvej inštancie, že nárok žalobcu bol uplatnený na súde v rámci behu štvorročnej premlčacej lehoty a z toho dôvodu považoval námietku žalovaného o premlčaní nároku za nedôvodnú.

30. Odvolací súd neakceptoval dôvody žalovaného v podanom odvolaní, keď poukazoval na skutočnosť, že právny predchodca žalobcu mu vystavil potvrdenie z ktorého vyplýva, že sumu 220,70 Eur uhradil. Odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie aj v tom, že potvrdenie nebolo možné považovať za dôkaz preukazujúci zánik uvedeného záväzku, pretože z neho nevyplývalo kto toto potvrdenie vystavil, v akom čase a naviac podpis osoby na ňom podpísaný nebol zhodný s podpisom osoby na zmluve o podnájme.

31. Na základe uvedeného mal odvolací súd za preukázané, že námietky žalovaného uvedené v odvolaní nie sú dôvodné, tieto boli vyvrátené v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré skutočnosti sú v napadnutom rozsudku podrobne uvedené a zdôvodnené.

32. Odvolací súd po preskúmaní veci preto prišiel k záveru, že súd prvej inštancie správne aplikoval platnú právnu úpravu, vysporiadal sa so všetkými aspektami zisteného skutkového stavu a podrobne svoje rozhodnutie odôvodnil. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie súdu prvej inštancie je dostatočné, logické, presvedčivé a právne správne, obsahuje odpovede na všetky relevantné právne otázky v konaní vznesené a bolo vykonané dokazovanie plne v súlade s procesnými zásadami formulovanými vo vtedy platnom a účinnom občianskom súdnom poriadku.

33. Odvolací súd aplikoval v konaní princíp okamžitej aplikability procesno-právnych noriem, teda novú procesnú úpravu použil aj na toto konanie, aj keď začalo pred dňom účinnosti CSP, t.j. pred 1.7.2016 a to v súlade s ust. § 470 CSP.

34. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobca ktorý mal v odvolacom konaní úspech má voči žalovanému nárok na

náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosť rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP)